

עופר ליברגל

בוגר תוכניות הנוער, ירושלים

עפיפון

כִּמָּה פֶּשׁוּט זֶה יָכוֹל לֵהִיֹּת:
עִפִּיפּוֹן מֵעַל הָעֵיר הָעֵתִיקָה.
כִּאֲלוֹ אֵין תַּחֲתָיו הִיסְטוֹרִיָה
וְכֵאֵב הַמַּחֲכָה לְהַכְתֵּב.

כִּמָּה פֶּשׁוּט זֶה יָכוֹל לֵהִיֹּת
לֹא שְׁלִיטָה, לֹא דָם, לֹא קִדְשָׁה
רַק לְאַחֵז בְּיָדֵית וְחוּט
לְהַעֲיֵף דָּבָר יָפֵה לְשָׁמַיִם כְּחֻלָּיִם.

מאשה בייטמן

משתתפת בתוכניות הנוער, מעלה אדומים

שיכור

ולה היה בודד, מדוכא ומוכה הנגאובר כשחזר הביתה באותו בוקר מתל-אביב. הוא ישב באוטובוס 27 ובהה מהחלון באפרוריות הגלמודה של רחוב יפו קצת לפני זריחת השמש. הכביש והמדרכות היו רטובים וכהים מסערת אמש, חזותם ננעצת בחדות בעין השיכור הכאובה שלו. האוטובוס התגלגל בנהמה עצובה קדימה ועבר ליד הישימון האפרורי של כיכר ציון בבוקר, כולה מכוסה שלוליות כמו בשטית. אבני הריצוף של המדרחוב שיקפו את השמים הריקים שמעל כאילו ניסו לשחק אותה רקע לקינה דרמתית.

כיכר ציון ריקה מאדם - אין תמונה מדכאת יותר.

הכול נראה לו מחוק, לוולה, חיזור ומרוחק. עיניו האדומות מרוב עייפות זעקו בכאב דקיק ומעיק עם כל תזוזה. הוא הרגיש אותן תקועות לו באמצע הפרצוף כאילו היו מוקפות באייליינר אדום של כאב יבש, מרוב חוסר השינה של השבוע האחרון. כל הזמן הופעות ומסיבות, הפוגו קטלני יותר ויותר כל ערב, וולה שיכור יותר ויותר בכל ערב, כאילו שזה מצטבר.

הריקנות הרטובה של ירושלים היתה מספיק כבדה בשבילו, אז הוא התעלם מכל מחשבה או זיכרון שניסו להתגנב למוחו. הוא עשה זאת בהצלחה ובמיומנות רבה של אדם שכבר עבר שבוע כזה פעם או פעמיים. הוא היה כל כך עייף, כל כך מוכה ודואב ושיכור, שזה לא היה קשה בכלל.

הנסיעה עברה עליו במעוף, כולו שקוע בלימבו של חוסר נוכחות. היה לו מאוד רע. הוא רצה הביתה, לדירה הקטנה העלובה שלו, בה הפחמלקה חיכתה לו במקרה: כוס מיוחלת של וודקה זולה, התרופה לכל מכאוביו. כשהגיע זמנו לרדת ולה חש שלא יוכל לקום. גופו כבר שקע למושב הקשיח והחליט על גישה של שיתוק. רגליו הרגישו כמו מסות של בשר טחון, ורק בקושי הוא הצליח, בעודו נשען בכבדות על המוטות והמעקים,

החברה למתנ"סים מרכזים יהלתיים בישראל בע"מ
מפעל תרבות ואמנות לנוער
מתא"ן
Arts & Culture Project for Youth

במסגרת תחום הכתיבה במתא"ן מאתרים ומטפחים עשרות בני נוער בעלי כשרון בכתיבה ומעניקים להם מסגרת מקצועית לפיתוח יכולתם האמנותית. כמו כן מתקיימות תוכניות למבוגרים: קורס להכשרת מנחים לסדנאות כתיבה, המתקיים בהצלחה זו השנה הרביעית וכן פרויקט חממות כתיבה המתקיים ביישובים שונים בארץ בשיתוף אמנות לעם.

הטקסטים המפורסמים במדור זה נכתבו על ידי משתתפי תוכניות הכתיבה של מתא"ן: תוכניות לבני נוער בעלי כשרון וקורסים להכשרת מנחים לסדנאות כתיבה.

לידור יעקב

בוגרת תוכניות הנוער, תל אביב

יורד אל הרחוב

יֹרֵד אֶל הָרְחוֹב הוּא
מִסְגֵּל אֶת עֵינָיו לַחֲשֵׁךְ,
מִסְגֵּל גּוֹפּוֹ לְקוֹר.
רוּחַ מְשַׁבֵּרֵת אֵיבָרִים פְּנִימִיִּים
לוֹחֶשֶׁת אֶלְמַת בְּשֹׁדְדָה,
עֲלֵי הַסֵּתִיו הַחוּמִּים מְקַשְׁקְשִׁים בְּמִקוּמָה וְהוּא
אֵינּוֹ רוֹאֵה דָּבָר
מִלְבָּד
פְּנִסֵי הָרְחוֹב הַגְּבוּהִים
מְאִירִים אֶת הַבְּנִין הַחֹרֵר
שָׁבוּ פְּנִרְאָה הוּא גֵר.
חוֹשֵׁב לְעֲצֹמוֹ כְּעֵת
הוּא מִבֵּין שְׁ
שָׁנִים זֹו בְּעֲצֵם הַכְּתָבַת שְׁלוֹ,
אֶךְ מֵעוֹלָם לֹא הָיָה זֶה בֵּיתוֹ.
מִתְעַטֵּף בְּצַעֲפֵי עֶשֶׂן
הוּא נִבְלָע בֵּין דְּמִיּוֹת
חֲסְרוֹת תּוֹי פְּנִיִּים,
גּוֹפִים כְּהִים מִמְהָרִים,
לְאֵן,
מֵה זֶה מְשֻׁנָּה,
הֲרִי כְּלָנוּ צָלְלִיו שֶׁל הַלֵּילָה הַזֶּה.

להשתרך לעבר הדלת וללחוץ אצבע ארוכה ומחוספסת על כפתור ה"עצור".

הצלצול הקטן רעם באוזניו והוא נאנח בקול מהכאב של העצבים במוח, שקפצו על ההזדמנות להעניש אותו.

הוא היה גמור, שפוף, סחוט, שיכור כלוט ו - גרוע מכל - מתפקח בהדרגה.

"אתה בסדר שם?" שאל הנהג בקול מודאג, ונע בכיסאו להביט באחת המראות שלו.

ולה סובב את הראש שלו על הציר החלוד של צווארו. "כן", אמר חלושות, "בסדר גמור. ביי. תודה..." וירד מהאוטובוס, או יותר שמת את עצמו למדרכה.

הנהג חשב שזה נורא עצוב שבחורים צעירים ובריאים שיכלו לשרת בצבא ולהגן על המדינה שלהם במקום זה התדרדרו לסמים. הוא החליט שזה היה כי הבחור היה רוסי והמשיך בסיבוב שלו.

ערפל גחן מעל כיכר ציון האגדית עם בוא החושך, ואיתו בא ולה. זה היה בערב של אותו היום, והוא היה מקולח ואנרגטי ורענן.

הוא היה שם כל הלילה. בילה, השתכר, הלך מכות, התעלף. ובבוקר, עם זריחה, לקח אוטובוס 27 הביתה.